

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci

žalobce: **Mgr. J. K.**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Vlastimilem Roubalem
sídlem Žerotínovo nám. 641/15, 750 02 Přerov

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 697 97 111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 1 918 750 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci 548 750 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 10. 11. 2017 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 1 370 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 10. 11. 2017 do zaplacení, se žaloba **zamítá**.
- III. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 870 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou ze dne 20. 10. 2017 nejprve domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 2 184 888 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 10. 11. 2017 do zaplacení s odůvodnění, že usnesením Policie ČR, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, Expozitura Ostrava, Oddělení Olomouc ze dne 9. 8. 2011 č. j. [redacted] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchané spolupachatelstvím podle § 23 trestního zákoníku. Celkem bylo zahájeno trestní stíhání 13 osob. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. [redacted] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Žalobce podal proti rozsudku odvolání, neboť se domáhal zprošťujícího výroku podle § 226 písm. a) trestního řádu. Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci usnesením ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. [redacted] všechna odvolání zamítl. Žalobce od počátku trestního stíhání uplatňoval stejnou obhajobu, popíral jakýkoliv úmysl trestné činy spáchat, popis obou skutků byl nejasný a nesrozumitelný. Vyplývalo z něj, že se mělo jednat o jakousi těžko představitelnou formu kolektivního jednání celé rady města [redacted] a dvou úředníků, aniž by byla prokázána subjektivní stránka. Státní zástupce se touto obhajobou nejen nezabýval, ale navíc uváděl, že žalobce byl podjatým členem hodnotící komise a měl udržovat dlouholeté neformální styky se zástupci zhotovitele obou předmětných staveb. Nekonkrétní a obecná tvrzení z obžaloby přebíral dále i nalézací soud, na což žalobce též upozorňoval. Žalobce byl nucen vynaložit na svou obhajobu 184 880 Kč (58 úkonů právní služby po 2 300 Kč, 58 režijních paušálů po 300 Kč, náhradu za promeškaný čas 10 x 200 Kč a DPH) svému obhájci JUDr. Vlastimilu Roubalovi. Žalobci vznikla též nemajetková újma, kterou vyčísluje na 2 000 000 Kč. Co se týká povahy trestní věci a její závažnosti, tak žalobce byl dlouhodobě stíhán pro dva trestné činy, byl ohrožen trestní sazbou 2 až 8 let, kterých se měl dopustit v postavení [redacted], a velmi reálně mu hrozilo, že v případě odsouzení mu může být uložen až nepodmíněný trest odnětí svobody. O jeho trestním stíhání a postavení před soud rozhodl de facto právní názor nejvyššího orgánu v soustavě státního zastupitelství, tj. Nejvyšší státní zastupitelství ČR. Žalobce byl obviněn ze skutků, které u nejšířší veřejnosti „zaváněly“ mrháním veřejnými penězi a zneužitím veřejné funkce, tedy byl obviněn a obžalován z počinání, proti kterému se plánovitě a veřejně vyhlašuje, že ho stát bude nekompromisně vyhledávat a potírat. Trestní stíhání trvalo 5 let a 3,5 měsíce. Samotné právní spory mezi Krajským státním zastupitelstvím v Ostravě, pobočka v Olomouci a Nejvyšším státním zastupitelstvím, zda trestní stíhání zastavit nebo podat obžalobu, se táhly 2 roky a 3 měsíce. Též došlo k odnětí věci a její přidělení k Okresnímu soudu v Olomouci a řízení protahovaly odlišné právní názory mezi nalézacím soudem a soudem odvolacím. Co se týká osobnostní sféry žalobce, došlo k výraznému zásahu. Žalobce byl v postavení [redacted]. Podstata obvinění a posléze obžaloby v očích nejen občanů města [redacted] nutně musela evokovat představu korupčního jednání. Celé trestní řízení provázela masivní mediální kampaň především v regionálních denících, ale i po sociálních sítích. Žalobce byl označován za člověka, který má udržovat neformální vztahy se zástupci zhotovitele obou staveb, čímž byl předstírán nádech korupčního chování. Tím byla vážně poškozena pověst žalobce v občanském životě. Trestní řízení mělo negativní vliv na politickou kariéru poškozeného, kdy po dvě volební období, jako nominant [redacted] zastával funkci [redacted]. Ačkoliv získal významné zkušenosti z komunální a regionální politiky, které hodlal zúročit i do budoucna, v průběhu trestního řízení a zejména negativní mediální prezentace došlo ke konci jeho politické kariéry, protože místní a oblastní sněm [redacted] nenominoval z těchto důvodů žalobce na kandidátní listinu v roce [redacted] a nebyl ani zvolen do regionální rady [redacted]. Trestní stíhání

2011. Dne 17. 8. 2011 podal žalobce stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Vsetíně ze dne 9. 9. 2011, č. j. [REDAKCE] byla stížnost žalobce proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání jako nedůvodná zamítnuta. Dne 11. 1. 2012 podal policejní orgán Okresnímu státnímu zastupitelství Vsetín návrh na podání obžaloby na obviněné. Usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 9. 1. 2012, č. j. [REDAKCE] byla trestní věc, ve které vykonávalo dozor nad vyšetřováním Okresní státní zastupitelství ve Vsetíně, odňata s tím, že ve věci bude nadále působit Krajské státní zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci. Usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 23. 1. 2012, č. j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu proti žalobci a dalším obviněným zastaveno, neboť skutky, pro které se trestní stíhání vede, nejsou trestnými činy a není důvod postoupení věci. Usnesením nejvyššího státního zástupce ze dne 25. 4. 2012, č. j. [REDAKCE] bylo zrušeno usnesení krajského státního zastupitelství ze dne 23. 1. 2012, pokud jím bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání žalobce a obviněných J. [REDAKCE], I. [REDAKCE], V. [REDAKCE], Z. [REDAKCE], J. [REDAKCE], Č. [REDAKCE], P. [REDAKCE], G. [REDAKCE] a J. [REDAKCE], R. [REDAKCE]. Dne 30. 7. 2012 podal policejní orgán Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci návrh na podání obžaloby. Usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 31. 7. 2012, č. j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání proti žalobci a dalším obviněným podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastaveno. Dne 16. 11. 2012 vrátilo Krajské státní zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci věc policejnímu orgánu k doplnění vyšetřování. V příloze zároveň postoupilo usnesení nejvyššího státního zástupce a návrhy obviněných na zastavení trestního stíhání. Usnesením nejvyššího státního zástupce ze dne 30. 10. 2012, č. j. [REDAKCE] bylo zrušeno usnesení státní zástupkyně ze dne 31. 7. 2012 jako nezákonné. Dne 12. 3. 2013 podal policejní orgán Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě návrh na podání obžaloby. Usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 18. 3. 2013, č. j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání obviněných podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastaveno. Usnesením nejvyššího státního zástupce ze dne 28. 6. 2013, sp. zn. [REDAKCE] bylo usnesení státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě zrušeno. Dne 10. 3. 2014 podal policejní orgán Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě návrh na podání obžaloby. Dne 11. 4. 2014 byla podána obžaloba k Okresnímu soudu v Přerově na žalobce a dalších 5 osob. Předseda senátu, kterému byla věc přidělena dne 15. 4. 2014, podal Krajskému soudu v Ostravě návrh na odejmutí věci Okresnímu soudu v Přerově a jeho přikázání jinému soudu, mj. pro obavu z možných námitek podjatosti a dále s tím, že se nejedná o samosoudcovskou věc. Spis byl v květnu 2014 vrácen soudu prvního stupně bez věcného vyřízení s tím, aby byl doplněn o vyjádření všech soudců trestního úseku Okresního soudu v Přerově. Krajský soud v Ostravě v neveřejném zasedání dne 19. 5. 2014 odňal věc Okresnímu soudu v Přerově a přikázal ji Okresnímu soudu v Olomouci, kterému byl spis doručen v květnu 2014. Předseda senátu požádal o prodloužení lhůty k nařízení hlavního líčení z důvodu senátní věci, 6 obžalovaných, přes 5000 stran spisu a další přílohový materiál, dovolená apod. Lhůta byla prodloužena na dobu 7 kalendářních týdnů. V červenci 2014 podal žalobce návrh na předběžné projednání obžaloby a návrh na zastavení trestního stíhání. V srpnu 2014 nařídil soud hlavní líčení na dny v listopadu 2014. Hlavní líčení se konalo dne 4. 11. 2014, byli vyslýcháni svědkové, dále dne 20. 11. 2014, kdy byl zároveň vyhlášen rozsudek, kterým byli všichni obžalovaní uznáni vinnými, a to rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 20. 11. 2014, č. j. [REDAKCE]. Usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 8. 6. 2015, č. j. [REDAKCE] byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc mu byla vrácena k novému rozhodnutí. Odvolací soud dospěl k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně trpí vadami pro neúplnost skutkových zjištění a zároveň se nalézací soud dostatečně nevypořádal se všemi

okolnostmi významnými pro rozhodnutí a vznikly též pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku. Odvolací soud přisvědčil námitkám obžalovaných a dále vytkl soudu prvního stupně další vady. Další hlavní líčení se konalo dne 23. 9. 2015, kdy byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní uznáni vinnými, a to rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 9. 2015, č. j. [REDAKCE] Usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 31. 3. 2016, č. j. [REDAKCE] byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu rozhodnutí s tím, že odvolací soud dospěl k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně nadále trpí vadami pro neúplnost skutkových zjištění a současně se nalézací soud dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Další hlavní líčení u Okresního soudu v Olomouci se konalo dne 31. 5. 2016, kdy byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní zproštěni obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Lhůta k vypracování rozsudku byla předsedovi senátu prodloužena do 14. 7. 2016. Usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 29. 11. 2016, č. j. [REDAKCE] bylo odvolání krajského státního zástupce a obžalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2016, č. j. [REDAKCE] zamítnuto, usnesení nabylo právní moci dne 29. 11. 2016. Z odůvodnění usnesení odvolacího soudu vyplývá, že obžalovaní podali odvolání, kterými se domáhali toho, aby byli zproštěni obžaloby z příznivějšího zprošťujícího důvodu podle § 226 písm. a) trestního řádu. Odvolání státního zástupce bylo podáno v neprospěch obžalovaných, kterým se domáhal zrušení napadeného rozsudku. Odvolací soud konstatoval, že z výsledků dokazování zcela nepochybně vyplynulo, že jak v případě [REDAKCE] tak v případě [REDAKCE] došlo ze strany statutárního města [REDAKCE] k určitým pochybením, resp. k porušení tehdy účinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, nicméně takové zjištění ještě samo o sobě nevypovídá nic o trestní odpovědnosti žádného z obžalovaných. Město [REDAKCE] se tak dopustilo správního deliktu, za což mu byla rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže uložena symbolická pokuta ve výši 10 000 Kč. Ani to však neznamená, že by došlo ke spáchání trestného činu ze strany obžalovaných, neboť trestněprávní odpovědnost fyzických osob je vystavěna na jiných principech, než tzv. správní trestání za správní delikty.

5. Z deníku [REDAKCE] soud zjistil, že byl uveřejněn článek [REDAKCE] V článku je uvedeno, že je stíhán i [REDAKCE] J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] jemuž policisté vyčítají neformální osobní vztahy se zástupci stavební firmy.
6. Z výpisu z obchodního rejstříku obchodní firmy [REDAKCE], soud zjistil, že firma byla založena v lednu 1995, od té doby je jednatelem žalobce, od října 2011 pak kromě žalobce i Ing. T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] Žalobce byl též společníkem firmy (obchodní podíl o velikosti 50 %) spolu s firmou [REDAKCE]
7. Z výpisu z rejstříku obecně prospěšných společností soud zjistil, že [REDAKCE] byla založena v březnu 2001, statutárním orgánem – ředitelem byl od března 2015 žalobce. Zakladatelem je obchodní firma [REDAKCE]
8. Z výpisu z obchodního rejstříku soud zjistil, že v říjnu 1997 byla založena [REDAKCE] od srpna 2012 přejmenovaná na [REDAKCE] a od března 2018 přejmenována na [REDAKCE] Jednatelem byl od založení školy žalobce, a to až do prosince 2017. Společníkem byla od října 1997 do prosince 2017 firma [REDAKCE] poté firma [REDAKCE] a následně [REDAKCE] Jednatelem je od října 2018 Mgr. P. [REDAKCE] F. [REDAKCE]

9. Z výpisu z obchodního rejstříku soud zjistil, že v květnu 1997 byla založena [redacted] od září 2018 přejmenovaná na [redacted]. Jednatelům byl od počátku žalobce s dalšími osobami, od února 2018 je jednatel Bc. B. [redacted] P. [redacted]. Společníkem byla firma [redacted] od května 1997 do prosince 2017, kdy byl podíl převeden na firmu [redacted].
10. Ze stavu studentů ze dne 2. 5. 2017 soud zjistil, že [redacted] potvrdila, že [redacted] měla ve školním roce 2008/2009 celkem 193 studentů, ve školním roce 2009/2010 celkem 207 studentů, ve školním roce 2010/2011 celkem 182 studentů, ve školním roce 2011/2012 celkem 176 studentů, ve školním roce 2012/2013 celkem 148 studentů, ve školním roce 2013/2014 celkem 128 studentů, ve školním roce 2014/2015 celkem 114 studentů a ve školním roce 2015/2016 celkem 98 studentů.
11. Ze stavu studentů ze dne 2. 5. 2017 soud zjistil, že [redacted] potvrdila, že stavy studentů byly v akademickém roce 2008/2009 v počtu 906, v roce 2009/2010 v počtu 1 048, v roce 2010/2011 v počtu 1 022, v roce 2011/2012 v počtu 847, v roce 2012/2013 v počtu 832, v roce 2013/2014 v počtu 882, v roce 2014/2015 v počtu 794, v roce 2015/2016 v počtu 727 a v roce 2016/2017 v počtu 734.
12. Ze stavu studentů ze dne 2. 5. 2017 soud zjistil, že [redacted] potvrdila, že [redacted] měla v letech 2008/2009 celkem 290 žáků, v roce 2009/2010 celkem 270 žáků, v roce 2010/2011 celkem 203 žáků, v roce 2011/2012 celkem 167 žáků, v roce 2012/2013 celkem 196 žáků, v roce 2013/2014 celkem 148 žáků, v roce 2014/2015 celkem 109 žáků, v roce 2015/2016 celkem 72 žáků a v roce 2016/2017 celkem 75 žáků.
13. Z hospodářských výsledků [redacted] za období let 2012 až 2016 soud zjistil, že [redacted] měla v roce 2012 hospodářský výsledek ve výši -885 106 Kč, v roce 2013 ve výši 893 296 Kč, v roce 2014 ve výši 365 104 Kč, v roce 2015 ve výši -262 954 Kč, a v roce 2016 ve výši -354 493 Kč. [redacted] měla v roce 2012 výsledek ve výši 83 414 Kč, v roce 2013 ve výši -116 008 Kč, v roce 2014 ve výši -448 734 Kč, v roce 2015 ve výši -597 074 Kč a v roce 2016 ve výši -452 282 Kč. Vysoká škola logistiky o. p. s. měla v roce 2012 hospodářský výsledek ve výši 590 547 Kč, v roce 2013 ve výši 1 563 348 Kč, v roce 2014 ve výši 531 980 Kč, v roce 2015 ve výši -3 262 320 Kč a v roce 2016 ve výši -2 432 472 Kč.
14. Z písemného vyjádření Ing. T. [redacted] V. [redacted] jednatele firmy [redacted] ze dne 22. 2. 2018 soud zjistil, že jmenovaný uvedl, že na základě poklesu studentů [redacted] b. (ve školním roce 2017/2018) na počet 53 žáků a zároveň poklesu studentů [redacted] o. (ve školním roce 2017/2018) na počet 29, byla společnost [redacted] jako zřizovatel nucena tyto školy převést na nového majitele, který obě školy přemístuje do nového místa působení, kde je nebude ovlivňovat morální kredit vlastníka. Jméno žalobce bylo ve městě spojováno s jeho soudní kauzou a to působilo velmi negativně při náboru nových žáků ke studiu. Morální kredit majitele hraje ve výchovném a vzdělávacím procesu jednu z klíčových rolí, zvláště na malém městě, jako je [redacted]. Pokles studentů byl zaznamenán i u [redacted] z počtu 1048 na 730.
15. Z potvrzení M. [redacted] Z. [redacted] předsedy místního sdružení [redacted] ze dne 18. 10. 2017 soud zjistil, že jmenovaný na základě žádosti žalobce sdělil, že žalobce nebyl po zahájení jeho trestního stíhání v roce 2011 a následného podání obžaloby k soudu pro tyto důvody volen do žádných vyšších stranických funkcí, kde od roku 2001 vykonával postupně funkce předsedy místního sdružení [redacted] místopředsedy oblastního sdružení [redacted] a člena

regionální rady [REDAKCE] Z tohoto důvodu nebyl ani nominován na kandidátní listinu [REDAKCE] do voleb v roce 2014 v [REDAKCE], kde po dvě volební období vykonával funkci [REDAKCE]. Z písemného vyjádření M [REDAKCE] Z [REDAKCE] ze dne 23. 2. 2018 soud zjistil, že jmenovaný uvedl, že účelové trestní stíhání žalobce na základě anonymního udání a následná obžaloba silně ovlivňovala veřejné mínění ve městě [REDAKCE]. Obžalobou bylo žalobci zabráněno v jeho další politické kariéře na komunální i regionální úrovni.

16. Ze žádosti o náhradu škody ze dne 3. 5. 2017 a ze stanoviska žalované ze dne 31. 10. 2017 soud zjistil, že žalobce uplatnil u žalované dne 9. 5. 2017 nárok na náhradu škody ve výši 184 888 Kč, kterou vynaložil na obhajobu, a nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 2 000 000 Kč za nezákonné trestní stíhání vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalovaná přiznala žalobci na náhradu škody 171 760 Kč a na náhradu nemajetkové újmy 81 250 Kč.
17. Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že celou kauzu považuje za protiprávní, neboť v době výběrového řízení ještě na radnici nepůsobil. Považuje ji též za nezákonnou, neboť policie musela od počátku vědět, že nedopouští trestného jednání, o čemž svědčí i to, že státní zástupce trestní stíhání 3 x zastavil. Po celou dobu 5 let žil pod hrozbou uložení trestu v rozmezí 8 – 10 let. Žalobce byl obviněn z „nadstandardních vztahů“ s majitelkou stavební firmy, což mu udělalo obrovské nepříjemnosti v rodině, jeho žena pátrala po tom, co jsou to ty nadstandardní vztahy. Přestali s celou rodinou chodit na veřejnost, protože byli považováni za zloděje a korupčníky. Dcera několikrát přišla ze školy s tím, že jezdí na dovolenou proto, že žalobce ukradl peníze. Došlo k úbytku studentů v soukromém školství, kde žalobce působil od roku 1992. Byly připomínky k tomu, že děti nemůžou chodit na školu, kterou založil někdo, kdo je obžalován z korupčního jednání, z kterého ani obžalován nebyl. Žalobce byl v [REDAKCE] dost známou osobností i přes sport, znal se tam opravdu s každým. [REDAKCE] působil 8 let jako [REDAKCE] nakonec byl vyčleněn jako nežádoucí persona, protože škodil straně a tak skončila jeho politická kariéra v [REDAKCE].
18. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále i jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
19. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
20. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
21. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
22. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení

výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

23. Soud posoudil věc po právní stránce podle § 1 odst. 1 a 2, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 918 750 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. [REDAKCE]. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy (i skutečné škody) ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).
24. V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce pro zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchané spolupachatelstvím podle § 23 trestního zákoníku bylo zahájeno usnesením policejního orgánu Policie ČR, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, Služba kriminální policie a vyšetřování, Expozitura Ostrava, Oddělení Olomouc ze dne 9. 8. 2011, č. j. [REDAKCE], a že rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2016, č. j. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 29. 11. 2016, č. j. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, čímž zároveň došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody, resp. nemajetkové újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 31a odst. 1 OdpŠk.
25. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případně výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)].
26. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).
27. Soud dospěl k závěru (jak je rozvedeno dále), že nezákonným trestním stíháním bylo zasaženo do práva žalobce na soukromý, rodinný, profesní a společenský život a že jím byla poškozena jeho čest, dobrá pověst a důstojnost.

28. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
29. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 2 – 8 let. Trestní řízení trvalo 5 let a 3 měsíce, což je dlouhá doba s ohledem na stav nejistoty, po kterou byl žalobce ohledně výsledku řízení udržován, a po kterou trvaly následky trestního stíhání v jeho osobnostní sféře. S ohledem na hrozbu vysokého trestu odnětí svobody a délku období nejistoty lze dospět k závěru, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu má být poskytnuto v penězích, neboť čím vyšší trest poškozenému v trestním řízení hrozí, a čím déle trestní řízení trvá, tím vyšší je jeho újma.
30. Povaha trestné činnosti (trestný čin proti závazným pravidlům tržní ekonomiky a trestný čin úředních osob), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí značné společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud měl žalobce jako [REDAKCE] vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu v úmyslu způsobit jinému škodu a sobě opatřit neoprávněný prospěch při zadávání veřejné zakázky, jako v posuzovaném případě. Tato skutečnost svědčí pro přiznání zadostiučinění v penězích.
31. Co se týká následků v osobnostní sféře žalobce, soud má z listinných důkazů, jejichž pravost ani obsah nebyl žalovanou zpochybněn, a z účastnické výpovědi žalobce, kterou soud hodnotil jako pravdivou a korespondující i s listinnými důkazy, za prokázané, že bylo zasaženo do práva žalobce na soukromý život tím, že se musel dostavovat k výsledkům k policejnímu orgánu a k hlavním líčením. Došlo též k zásahům do rodinného života žalobce, který musel své manželce vysvětlovat údajně „nadstandardní vztahy“ s majitelkou stavební firmy, která vykonávala práce na [REDAKCE] s dcerou pak řešil situace, kdy přicházela ze školy s tím, že jezdí na dovolenou, protože ukradl peníze. Žalobce byl v [REDAKCE] známou osobou, najednou se z něho stal korupčník, proto přestal s rodinou chodit na veřejnost, čímž bylo zasaženo do jeho práva na společenský život. Byla poškozena dobrá pověst, čest a důstojnost žalobce, když se jako [REDAKCE] a nikdy dříve netrestaná osoba dostal do povědomí spoluobčanů města i regionu jako člověk vědomě porušující zákon s úmyslem obohatit se z veřejných peněz. Došlo též k zásahu do jeho podnikatelského života v oblasti provozování soukromých vyšších odborných škol a tím i ke ztrátě zisku z podnikání, což v důsledku vedlo k tomu, že školy převedl na jiné osoby. Nakonec došlo k ukončení jeho mnoho let rozvíjející se politické kariéry, kdy pro své trestní stíhání nebyl volen do žádných vyšších stranických funkcí, ani nominován na kandidátní listinu [REDAKCE] lo voleb v roce [REDAKCE].
32. Nejvyšší soud v rozhodnutí R 67/2016 uzavřel, že „Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové

újmami způsobenými trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu.“

33. Žalobce pro srovnání svého případu (k tomu srov. rozhodnutí R 67/2016) označil nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2551/13 a sp. zn. II. ÚS 1540/11 a rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 2773/2011, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, sp. zn. 30 Cdo 71/2017 a sp. zn. 30 Cdo 577/2017.
34. Nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. II. ÚS 1540/11 byly zrušeny usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. [REDAKCE] a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. [REDAKCE], neboť postupem obecných soudů byla porušena ústavně zaručená práva stěžovatele, a to zejména čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny, v řízení o nároku stěžovatele na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem. Stěžovatel byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu, trestní řízení bylo následně zastaveno. Tento náleží Ústavního soudu není pro případ žalobce použitelný, neboť se zabýval nárokem na náhradu nemajetkové újmy z nesprávného úředního postupu. Z titulu nezákonného rozhodnutí pak byla požadována náhrada skutečné škody.
35. Nálezem Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2551/13 byly zrušeny rozsudky soudů prvního a druhého stupně a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2810/2012, neboť jimi bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces v řízení o nároku stěžovatelky na náhradu nemajetkové újmy, která jí měla být způsobena nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE]. Tento náleží Ústavního soudu není pro tento případ použitelný, neboť se zabýval nárokem na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu a nikoliv z nezákonného rozhodnutí.
36. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2773/2011 byly zrušeny rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2011, č. j. [REDAKCE] a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 11. 2010, č. j. [REDAKCE] z důvodu, že soudy nerozlišily, jakou částku považují za odškodnění nezákonného rozhodnutí neboli nedůvodného trestního stíhání, a jaká část odškodnění připadá na nepřiměřenou délku řízení. Toto rozhodnutí tak není možné pro srovnání s případem žalobce použít, a to i z toho důvodu, že poškozený byl stíhán pro odlišnou trestnou činnost (trestný čin obecného ohrožení z nedbalosti podle § 180 odst. 1, odst. 2 písm. b/ a odst. 3 písm. b/ trestního zákona), svým jednáním způsobil smrt jiného člověka, následky v osobnostní sféře poškozeného byly též odlišné (obtížné hledání zaměstnání, psychický kašel).
37. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011, č. j. 20 Co 57/2011-57 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010), kdy odvolací

soud přiznal poškozenému zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč (5 555 Kč/měsíc) za nezákonné trestní stíhání pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku, zneužití pravomoci veřejného činitele, zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a podvodu zahájené v červnu 2007 a skončené v září 2009 (trestní řízení tedy trvalo 2 roky a 3 měsíce). Poškozený byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť skutky, které mu byly kladeny za vinu, nebyly trestnými činy. Poškozený byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 3 let, trestní stíhání poškozeného bylo spojeno s jeho předchozím výkonem veřejné funkce, bylo široce medializováno, a poškozeného tak velmi výrazně poškodilo na jeho dobré pověsti zejména v místě jeho bydliště. Nejvyšší soud uvedl, že odvolací soud postupoval při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění na základě neúplného právního posouzení neúplně. K tomu soud dodává, že v dalším řízení byla poškozenému přiznána stejná výše zadostiučinění, ústavní stížnost byla odmítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. I. ÚS 4002/14. Tato věc je proto vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť trestní stíhání žalobce bylo též medializováno, poškodilo ho na jeho dobré pověsti a bylo spojeno s jeho výkonem veřejné funkce. Odlišnými prvky naopak jsou výrazně nižší trestní sazba a o více než polovinu kratší délka trestního řízení.

38. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 71/2017 bylo odmítnuto dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2016, č. j. 69 Co 184/2016-214 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 64/2015), kterým byl částečně zrušen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, neboť se neztotožnil s formou zadostiučinění nemajetkové újmy (konstatování nezákonnosti trestního stíhání). Soudu je z úřední činnosti známo, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 9. 2017, č. j. 15 C 64/2015-251 bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 170 000 Kč (8 100 Kč/měsíc) při délce trestního řízení 1 rok a 9 měsíců, které bylo značně medializováno a při zásazích do osobnostní sféry poškozeného (vliv na rodinný, společenský a profesní život, ztráta postu manažerské funkce, znatelné snížení příjmu a vliv na kariérní růst), kdy poškozený byl trestně stíhán v souvislosti s výkonem svého povolání a hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 2 – 8 let. Navíc proti poškozenému probíhalo souběžně další trestní stíhání pro trestné činy přijímání úplatků a pokračující trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku. Tento případ je vhodný ke srovnání s věcí žalobce zejména s ohledem na obdobnou trestnou činnost a stejnou hrozbu trestu při obdobných zásazích do osobnostní sféry žalobce.
39. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2016, č. j. 69 Co 302/2016-263 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 93/2014), neboť odvolací soud neprovedl při určení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní řízení srovnání s obdobnými případy. Soudu je z úřední činnosti známo, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 C 93/2014-224 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2017, č. j. 69 Co 302/2016-391 bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 875 000 Kč (12 500 Kč/měsíc) za trestní stíhání pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona a trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona, hrozil mu trest odnětí svobody v rozmezí 6 měsíců až 5 let a trestní řízení trvalo 5 let a 10 měsíců. Poškozený byl před zahájením trestního stíhání bezúhonnou osobou s významným postavením vojáka z povolání v hierarchii Armády ČR v nejvyšší důstojnické hodnosti s výhledem dalšího hodnostního a kariérního postupu, jeho osobní, rodinný, pracovní a společenský život byl

vážně narušen, případ byl opakovaně výrazně zmiňován v médiích s celostátní působností (včetně jména poškozeného) i bulvarizován. Nezákoně trestní stíhání přetřelo možný služební růst poškozeného a uvrhlo ho do existenčních potíží a existenční nejistoty. Tento případ je vhodný ke srovnání s věcí žalobce zejména s ohledem na obdobnou délku trestního řízení a obdobnými následky v osobnostní sféře žalobce, které sice u žalobce méně intenzivní, žalobci však hrozil téměř dvojnásobně vyšší trest.

40. Žalovaná poukázala na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 11. 2009, č. j. 22 C 68/2008-86 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2010, č. j. 20 Co 177/2010-144, kde se poškozený domáhal nároku na náhradu nemajetkové újmy mimo jiné za nezákoně rozhodnutí, tzn. usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin podvodu spáchaný ve spolupachatelství podle § 89 odst. 3 k § 250 odst. 1, 4 trestního zákona, které skončilo zproštěním obžaloby. Trestní řízení trvalo 5 let, poškozenému hrozil trest odnětí svobody v trvání 5 až 12 let. Poškozenému bylo přiznáno odškodnění ve výši 61 500 Kč (1 025 Kč/měsíc), neboť se trestní stíhání nijak výrazně neodrazilo v jeho běžném životě. Nebyl omezen na osobní svobodě, nadále pracoval v manažerské funkci, ani jeho rodinný život nebyl dotčen. Kromě toho bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 19 500 Kč za průtah v řízení, jehož délka byla shledána jako přiměřená, který trval 19 měsíců. Tento případ není vhodný ke srovnání s věcí žalobce s ohledem na to, že žalobce byl naopak trestním stíháním poškozen mnohem citelněji.
41. Soud dále poukazuje na statistiku Ministerstva spravedlnosti (k tomu srov. článek uveřejněný v časopise Právní rádce č. 9/2016: „Relutární satisfakce za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním“), z které vyplývá, že výše odškodnění za nemajetkovou újmu za nezákoně trestní stíhání pro trestné činy obchodní povahy se pohybuje v průměru 9 350 Kč/měsíc trestního stíhání při medializaci trestního stíhání a při zásazích do osobního, rodinného a profesního života a při veřejné známosti poškozené osoby (k tomu Ministerstvo spravedlnosti nabízí rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věcech vedených pod sp. zn. 72 Co 83/2013, sp. zn. 29 Co 375/2015 a sp. zn. 69 Co 99/2016). V citovaném článku je též učiněn závěr, že trestní stíhání pro společensky zvláště odsuzované jednání či postihující více osobnostních práv obviněného zároveň může vyvolat nemajetkovou újmu, za niž je poměrně běžně přiznávána satisfakce dosahující stovek tisíc.
42. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákoněm rozhodnutím je částka 630 000 Kč, když soud vycházel z částky 10 000 Kč za měsíc trestního stíhání, tj. v rozmezí odškodnění přiznaného ve věcech projednávaných Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] (12 500 Kč/měsíc při výraznějších zásazích do osobnostní sféry poškozeného, avšak při hrozbě nižšího trestu) a Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 64/2015 (8 100 Kč/měsíc při výrazně nižší trestní sazbě a při více než polovině kratší délce trestního řízení), jakož i v rozmezí uvedené statistiky Ministerstva spravedlnosti, když žalobce byl trestně stíhán pro společensky zvláště odsuzované jednání, jakož i postihující více jeho osobnostních práv.
43. Žalovaná již žalobci zaplatila 81 250 Kč, proto soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci zbývajících 548 750 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 10. 11. 2017 do zaplacení (výrok I.).
44. Úrok z prodlení je odůvodněn § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, a stanoviskem

- občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 OdpŠk. Žalobce svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnil u žalované dne 9. 5. 2017, šestiměsíční lhůta uplynula dne 9. 11. 2017 (§ 605 odst. 2 o. z.), v prodlení tak je žalovaná od 10. 11. 2017 (výrok I.).
45. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“); takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu (výrok I.).
  46. Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 1 370 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 10. 11. 2017 do zaplacení, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).
  47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2, § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 o. s. ř., podle nichž účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, a jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
  48. V souzeném případě byl žalobce zcela úspěšný v nároku v tarifní hodnotě 50 000 Kč (zadostiučinění za nemajetkovou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání) [neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014)]. Naopak žalobce byl zcela neúspěšný v nároku v tarifní hodnotě 184 888 Kč (náhrada škody spočívající v obhajném), kdy mu žalovaná poskytla plnění ve výši 171 760 Kč sice po podání žaloby, avšak ve lhůtě dle § 15 odst. 2 OdpŠk (žaloba tak v této části byla předčasná), a ve zbývající části 13 128 Kč vzal žalobce žalobu zpět, proto procesně zavinil zastavení řízení ve smyslu § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. Poměr úspěchu žalobce k jeho neúspěchu je 21 % ku 79 %, v řízení tak byla převážně úspěšná žalovaná co do 58 %.
  49. Žalované vznikly náklady řízení ve výši 1 500 Kč, které sestávají z paušální náhrady hotových výdajů za 5 účelně vynaložených úkonů po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř., a to za vyjádření k žalobě, za 2 přípravy účasti na jednání a za účast na jednání před soudem dne 8. 10. 2018 a 23. 10. 2018, vše podle § 1 odst. 2, odst. 3 písm. a), b), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, a podle § 13 odst. 3 o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).
  50. Jejich 58 %, tj. 870 Kč, uložil zaplatit převážně neúspěšnému žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když k delší lhůtě plnění či k plnění ve splátkách neshledal soud žádný důvod (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 23. října 2018

Mgr. Markéta Jirásková v. r.
soudkyně